

Навлизаха вече въ Хемуса. За мигъ всички се прехласнаха въ познатитѣ, скъпи очертания. Сякашъ за да поздрави завръщащитѣ се юнаци слънцето прониза съ трептящо злато блѣлата мъгла, която обвиваше планината, а върху синьото ѝ кадифе облацитѣ блеснаха като елмазени щитове.

Царьтъ подкара по-бързо. Иваница го настигна.

— Вървамъ, че къмъ залъзъ слънце ще пристигнемъ...

Усмивка озари Асѣновото лице.

— Да. И нашитѣ ще ни чакатъ. Иваница, Иваница, никога не съмъ билъ така щастливъ, както сега. Ето, постепенно, но увѣрено България става това, за което сме блънували. Господарьтъ на Хемуса — ще бѣде господарь на полуострова... Не може да се пренебрегватъ Божиитѣ закони. Хебъръ, Места, Стримонъ и Вардаръ сами сочатъ предѣла на държавата — Южното море. Византия е единъ свѣтъ, който умира. Загива и последниятъ остатъкъ на великата Римска империя. Отъ западъ се повдигатъ нови прѣсни сили, народи съ необузdana свежа кръвъ. Ако Фридрихъ съдържи думата си — и отиде да освободи Божия гробъ, безъ да се подмами отъ богатствата на Визансъ, ще дойдатъ други, които нѣма да изпуснатъ така лесно лакомата плячка. Ние трѣбва да ги преваримъ. Ние сме опредѣленитѣ отъ Бога. Защото славянскитѣ племена сж неговорни помежду си и лесно се поддаватъ на чужди влияния. Единъ смѣлъ народъ трѣбва да ги обедини въ едно — отъ Синьото до Черното и отъ Дунава до Бѣлото. Този народъ е нашиятъ. Ние сме ядката — племето на Аспаруха. Онова племе отъ корави и сурови мъже, ненадминати по храбростъ и мъдростъ, които дойдоха отъ далечни земи, за да ни дадатъ името си и волята за борба. Безъ тѣхъ отдавна всички славяни на полуострова щѣха да сж покорени отъ Визансъ — една загиваща, изгнила държава. Не. Визансъ ще изчезне отъ лика на земята. И на нейно мѣсто ще изникне нова, млада, велика империя... Така съмъ щастливъ, Ицо, че ми се струва, какво нѣма да живѣя дълго, за да дочакамъ тоя день... Винаги следъ голѣма радостъ — очаквамъ нѣщо лошо. Сърдцето ми ли-